

Czigány György

A Zenede hangjai

Czigány György
(1931, Budapest)
költő, író, zenei szerkesztő,
József Attila-díjas

Méz és vér sötét fénye világol a fában
illata régi selyemcukoré
a hegedű visszafojtott lélegzetével
hirtelen nyitja szemét ránk a dallam

Ilyen szerelmed csuklóján az ér
halovány bujdosó és fekete patak
a mészport hullató fal temető is
ott évszázadok éneke hever

éjjel fém kottatartók dudorásznak
a lépcsőházban lakik hű portásként
lépcsőket jár le-föl az öreg C-dúr skála
a púpos Beethoven-szobornál
szeme nincs de a gipsz parázslík

mikor olyan mint volt leányi dallam
mikor már más boldog önkívületben
mikor fuldokolni kezd légszomjakban
amikor a trillák is porba szakadnak
kígyóvonaglássá lassult madárdal
amikor felhőkkel emelkedik föl
egy mélykék égbolt-sivatagba
Isten mosolyát onnan harmatozván

fehér nap az egykedvű délutánban
Johann Sebastian Bach parókája
bár alig lát a Mester serceg tolla
a szerteszórt időt szerkeszti
fúgákba az ablakpárkányon

mintha csak a falak lehelnék
még remegés csak az orgona-basszus
cipősarok a legelső pedálon

majd trombitaszóra riad fel
egy titkolódzó fuvolafutam

ki kell innen azt zárni
ki nem tud szolmizálni
(nem kap rétest estére)

nem hiába könnyező lány az
kit oboadallam vigasztal
más nincsen csak ami örökké
együtt van ami semmivé lesz

tündöklő test hajol a vízre
egykor volt mozdulatát forró
szelekké hervasztják a lázak
mikor már angyalokat szólít
mikor kilép minden időből
csak nevetése csattan parti sziklán

mikor a sarkára állított koporsóban
csak a nagybőgő hallgatása gyűlik
arany kerítésé lehetnek hárfák
egy képzelt barokk főoltár körül
kürt rézörvényeibe vész a hajsza
egymást kereső szomjas dallamok

vágták tolonganak egy moccanásban
mikor az öreg kottásszekrény nyílik
vagy gyermekhegedű E-húrján motoszkál
sikolyt próbál a reszketeg vonó

katasztrófába gyorsul a szívverésünk
köré font dallamokban
talán mennyei szózat is van

ez volt az életünk